

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Ing. M. J.**, zastoupeného JUDr. Lukášem Kuboněm, advokátem, se sídlem Choteč 64, okres Praha-západ, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2011, č. j. MSK 100522/2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 2. 2013, č. j. 58 A 43/2011 - 56,

takto:

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Odry, odbor správní a obecní živnostenský úřad, rozhodl dne 16. 5. 2011 pod č. j. MěÚO/13875/2011 tak, že žalobce uznal vinným ze spáchání dvou přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Přestupků se měl dopustit tím, že dne 8. března 2011 v 15:40 hodin v obci Fulnek na ulici Říční se jako řidič osobního motorového vozidla zn. Škoda Superb, RZ X, neřídil vodorovnou dopravní značkou „Podélná čára souvislá“ (č. V1a), kterou přešel do protisměrného jízdního pruhu, a následně předjížděl vozidlo na přechodu pro chodce, který byl na vozovce vyznačen vodorovnou dopravní značkou č. V7a a označen informativní dopravní značkou č. IP6. Tím porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen zákon o silničním

provozu), v návaznosti na ustanovení § 18 písm. a) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, a § 17 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě; ten však žalobu zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal žalobce (dále též „stěžovatel“) dne 12. 3. 2013 kasační stížnost z důvodů podřazených jím samým pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] V ní namítal v první řadě, že městský úřad mu před vydáním rozhodnutí nedal možnost vyjádřit se ke shromážděným podkladům, neboť mu v předvolání k ústnímu jednání konanému dne 16. 5. 2011 nesdělil, že je zde důvodný předpoklad, že na konci tohoto ústního jednání budou veškeré potřebné podklady shromážděny a městský úřad vydá rozhodnutí ve věci. Požadavky judikatury podle stěžovatele nenaplní formulářové poučení předtištěné na předvolání k ústnímu jednání, kde jej správní orgán pouze obecně upozornil na jeho právo vyjádřit se ke skutečnostem, jež jsou mu kladeny za vinu podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích. V této souvislosti stěžovatel poukazuje na to, že totožné poučení bylo vytištěno již na oznámení o zahájení řízení, kdy správní orgán jistě ještě nemohl podklady považovat za shromážděné. Stěžovatel ani jeho právní zástupce (advokát) se ústního jednání nezúčastnili, neboť stěžovatel předpokládal, že po ústním jednání jej městský úřad výslovně poučí o možnosti vyjádřit se ke všem shromážděným podkladům a on tohoto svého práva využije. Poukázal též na to, že před ústním jednáním byly do spisu (úředním záznamem, mimo ústní jednání) založeny fotografie místa, kde mělo dojít k přestupku, s nimiž nebyl řádně seznámen. Na podporu své kasační námitky citoval stěžovatel rozsudky Nejvyššího správního soudu týkající se povinnosti správního orgánu poučit obviněného z přestupku o právu vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, jež mají vyvracet argumentaci krajského soudu, že se svou neomluvenou nepřítomností u ústního jednání sám zbavil práva na veřejné projednání věci a možnosti vyjádřit se k podkladům řízení.

[5] Druhou zásadní kasační námitku představuje tvrzení, že dokazování provedené před městským úřadem nebylo dostatečné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Stěžovatel poukázal na to, že jeho verze událostí a svědectví obou policistů se v podstatných bodech rozcházejí. Konkrétně stěžovatel tvrdí, že nejel v koloně jiných vozidel, jak uvedli oba policisté, ale předjížděl osamocené nákladní vozidlo, a že policisté zastavili pouze jeho vozidlo a nikoliv ještě nějaké další, jak oba shodně uvedli. Naopak za podezřelého označil, že se oba policisté doslovně shodli v tom, že kromě přechodu pro chodce přešel též plnou středovou čáru, jejíž existence je jim známa z osobní znalosti místa přechodu pro chodce. Dále stěžovatel zpochybnil, že by policisté mohli vůbec

popsané pozorování vykonat vzhledem ke vzdálenosti mezi jejich stanovištěm a místem přechodu pro chodce, která činí cca 200 m. V této souvislosti namítl, že městský úřad měl vykonat minimálně prohlídku na místě samém, případně rekonstrukci celé události a že měl být k této otázce vyhotoven znalecký posudek. Také k této kasační námitce citoval stěžovatel řadu rozsudků Nejvyššího správního soudu týkajících se standardů dokazování v přestupkovém řízení.

[6] Další námitky stěžovatele lze shrnout jako porušení práva na spravedlivý proces. Stěžovatel zejména poukázal na to, že k rozšíření obvinění o přejetí plné čáry nedošlo výslovně zahájením nového řízení, ale pouze předvoláním k ústnímu jednání, z něhož nebylo patrné, že jde též o sdělení nového obvinění. Navíc k němu městský úřad přikročil až na základě výpovědí policistů, tudíž k tomuto obvinění žádný důkaz neprovedl. Touto námitkou se krajský soud odmítl zabývat, neboť ji označil jako pozdě uplatněný žalobní bod. Stěžovatel přitom již v žalobě uvedl, že městský úřad „porušil i další ustanovení správního řádu“ a že „řízení ... neproběhlo v souladu s právními předpisy“, přičemž konkrétní zdůvodnění žalobního bodu nelze zaměňovat s jeho existencí. Dále se stěžovatel ohradil proti tomu, že městský úřad nevyhověl žádosti jeho právního zástupce o postoupení věci jinému správnímu orgánu v místě stěžovatelova bydliště v okrese Praha-západ ani následnému návrhu, aby takový orgán alespoň dožádal o provedení výsledku stěžovatele. Toto nevyhovění přitom stěžovateli sdělil pouhým e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou, neboť byla podána včas (§ 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.) osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.) a stěžovatel byl v řízení řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Důvody stížnosti, jak je stěžovatel obsahově vymezil, se opírají o § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť stěžovatel namítá zejména vady řízení před správním orgánem a nedostatečnou oporu pro skutková zjištění ve spisech. Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů stanovených zákonem (§ 104 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dále zkoumal, zda napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), avšak žádné takové vady neshledal.

[9] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost věcně posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

IIIa. Možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

[10] Městský úřad postupoval ve věci naprosto standardně, když projednal přestupek v nepřítomnosti obviněného a rozhodl o něm v den nařízeného ústního jednání, jelikož neobdržel od stěžovatele žádnou omluvu z tohoto jednání. Námitka stěžovatele, který v takovéto situaci tvrdí, že byl na svých procesních právech zkrácen tím, že jej městský úřad před vydáním rozhodnutí nevyzval, aby se vyjádřil k jeho podkladům, není nikterak nová. Nejvyšší správní soud se s ní (za obdobného skutkového stavu) vyrovnal

v řadě svých rozhodnutí. Zřejmě poprvé se tak stalo v rozsudku ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005-71 (všechny rozsudky zdejšího soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), v němž zdůvodnil svůj právní názor takto: *„Žalobce byl k předmětnému ústnímu jednání řádně předvolán, avšak k ústnímu jednání se nedostavil, neuvedl žádný důvod, pro který se dostavit nemohl a nenavrhl žádný další termín pro konání ústního jednání. Pouhé konstatování, že se z časových důvodů nemůže ústního jednání účastnit, není překážkou, pro kterou by správní orgán nemohl v řízení pokračovat a pro splnění podmínek § 74 přestupkového zákona i v nepřítomnosti obviněného věc projednat. Přičemž „projednání věci“ je třeba rozumět nejen její projednání (např. za účasti případných svědků apod.), ale též rozhodnutí o ní. Sám žalobce se tak svojí neúčastí na ústním jednání zbavil svého práva na veřejné projednání věci ještě před vydáním rozhodnutí, kde mohl navrhopvat důkazy, podávat další návrhy a vyjadřovat se ke všem okolnostem, které se mu kladly za vinu.“*

[11] Obdobně pak judikoval Nejvyšší správní soud i v řadě svých následujících rozsudků, např. v rozsudku ze dne 14. 10. 2010 č. j. 5 As 1/2010-76 nebo v rozsudku ze dne 22. 7. 2010 č. j. 5 As 17/2010-11. Možnost aplikace druhého uvedeného rozsudku sice stěžovatel ve své kasační stížnosti zpochybňuje s odůvodněním, že v daném případě se stěžovatelky ke svému jednání na rozdíl od něj doznavy, avšak tento důvod se v citovaném rozsudku vztahuje k námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Ohledně poučovací povinnosti správního orgánu v něm zdejší soud výslovně uvedl: *„Ustanovení § 36 správního řádu by bylo na místě v případě, pokud by byly po ústním jednání ještě shromažďovány další podklady pro rozhodnutí. Tak tomu v daném případě však nebylo.“* Ani ve stěžovatelově případě k žádnému dalšímu shromažďování podkladů pro rozhodnutí nedošlo, všechny byly založeny ve spise dokonce ještě před nařízeným ústním jednáním.

[12] Pokud jde o kvalitu poučení, kterého se stěžovateli dostalo v předvolání k ústnímu jednání, obecně lze stěžovateli dát za pravdu v tom, že účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, publ. pod č. 303/2004 Sb. NSS). Nelze však přehlížet, že smyslem ústního jednání v přestupkovém řízení je v souladu se zásadou procesní ekonomie právě shromáždění podkladů pro rozhodnutí, vyjádření se obviněného k nim a vydání rozhodnutí ve věci (viz např. výše citovaný rozsudek č. j. 1 As 19/2005-71). V rozporu s tím, co tvrdí stěžovatel, Nejvyšší správní soud zastává názor, že vydání rozhodnutí až po ústním jednání s určitou časovou prodlevou představuje vadu řízení (viz např. rozsudek ze dne 4. 10. 200, č. j. 4 As 4/2007-46), pouze nutno dodat, že tato vada zpravidla nemívá vliv na zákonnost rozhodnutí (viz např. výše citovaný rozsudek č. j. 5 As 1/2010-76). Stěžovatel, který se ústního jednání nezúčastnil ani se z něj neomluvil, proto musel být srozuměn s tím, že správní orgán rozhodne v jeho nepřítomnosti, jak je to obvyklé. Městský úřad jej v předvolání k ústnímu jednání poučil o tom, že právě na ústním jednání má možnost se vyjádřit ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a že v případě nedostavení se bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu lze věc projednat v jeho nepřítomnosti; takové poučení lze ve světle výše uvedených skutečností označit za zcela dostatečné a nevyvolávající omyl.

[13] Podobná poučení vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako zcela dostatečná z hlediska práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí i v řadě jiných případů. Například v rozsudku ze dne 12. 5. 2011 č. j. 9 As 76/2010-76 zdejší soud konstatoval: *„Stěžovatel byl ... rovněž*

poučen o možnosti správního orgánu jednat i v jeho nepřítomnosti, za podmíněk, že se účastník řízení bez řádné omluvy nedostaví nebo se nedostaví bez vážného důvodu. Zároveň byl poučen o možnosti se vyjadřovat ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, navrhnout důkazy na svou obhajobu po celou dobu řízení, o možnosti nahlížet do spisu, pořizovat si výpisy a kopie, vyjádřit své stanovisko, a o možnosti na žádost získat informace o řízení. Ze správního spisu vyplývá, že žádné z těchto možností během správního řízení nevyužil a ani ústního jednání se bez řádné omluvy nezúčastnil.“ Obdobně v rozsudku ze dne 16. 5. 2012 č. j. 3 As 12/2012-21 provedl zdejší soud následující úvahu: „Nejvyšší správní soud považuje za podstatné, že stěžovatel byl poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu v oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 6. 9. 2010, a dále byl (podle protokolu o ústním jednání) poučen podle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. v rámci ústního jednání dne 7. 10. 2010, kdy správní orgán prováděl dokazování. Smyslem § 36 odst. 3 správního řádu stejně jako § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. je poskytnout účastníku správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení. Materiálním předpokladem jeho užití je situace, kdy skutkový stav doznal změn, zejména byly provedeny zásadní důkazy, o nichž účastník řízení neví.“

[14] Lze tedy uzavřít, že stěžovatel se skutečně neomluvenou neúčastí na ústním jednání připravil o možnost vyjádřit se k podkladům řízení před správním orgánem na prvním stupni. Této skutečnosti si měl být vědom, a to nejen proto, že byl již ve správním řízení zastoupen advokátem, ale především jej městský úřad v předvolání k ústnímu jednání řádně poučil o možnosti projednat přestupek v jeho nepřítomnosti.

[15] Na uvedeném závěru nemohou nic změnit ani odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu uváděné stěžovatelem, neboť ty vycházejí z odlišného skutkového stavu. V rozsudku ze dne 14. 11. 2003 č. j. 7 A 112/2002-36, publ. pod č. 303/2004 Sb. NSS, se nejednalo o přestupkové řízení, nýbrž o uložení sankce podle živnostenského zákona. Správní orgán nenařizoval ústní projednání a ve věci rozhodl pouze na základě protokolu o státní kontrole, přičemž nereagoval vůbec na námitky žalobce a návrhy na provedení důkazů učiněné během řízení a dokazování doplnil až došetřením věci po podání odvolání. V rozsudku ze dne 16. 11. 2010 č. j. 5 As 51/2010-94 řešil zdejší soud případ, kdy správní orgán v přestupkové věci provedl výslechy svědků na ústním jednání, z něhož se však obviněný – na rozdíl od nyní řešeného případu – předem omluvil a správní orgán tuto omluvu akceptoval. Vada řízení pak spočívala v tom, že na další ústní jednání, jehož se obviněný zúčastnil, správní orgán již tyto svědky znovu nepředvolal.

[16] Další stěžovatelem uváděné rozsudky již nejenže jeho tezi nesvědčí, ale dokonce je lze bez váhání přiřadit k výše citované judikatuře hlásající setrvalé opačný názor. V rozsudku ze dne 11. 3. 2010 č. j. 5 As 24/2009-65, publ. pod č. 2063/2010 Sb. NSS, se uvádí: „Ze správního spisu nakonec vyplývá i to, že Magistrát města Teplice po ústním jednání již nerozšiřoval spisový materiál o žádné další podklady rozhodnutí, přičemž o věci rozhodl relativně krátce po provedeném ústním jednání, tj. dne 8. 1. 2008. Nejvyšší správní soud uzavírá, že v kontextu posuzované věci bylo nepochybné, že po ústním jednání nebylo předpokládáno další doplnění dokazování a že ústní jednání konané dne 10. 12. 2007 mělo vést k vydání rozhodnutí. Takový závěr lze dovodit již z předvolání k ústnímu jednání, ve kterém byl stěžovatel poučen o tom, že zde bude mít možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Byť tedy k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu

nedošlo až po té, co správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za kompletní a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé.“ Obdobně vyznívá i stěžovatelem uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010 č. j. 1 As 15/2010-90.

[17] Částečně za pravdu lze dát stěžovateli pouze v tom, že – striktně vzato – neměl městský úřad v daném případě doplňovat do spisu fotografie místa spáchání přestupku, svědčící o existenci plné čáry před a za přechodem pro chodce, ještě před ústním jednáním prostřednictvím úředního záznamu, ale až při ústním jednání konaném v nepřítomnosti obviněného dne 16. 5. 2011 formou protokolu o ústním jednání. Dřívější založení fotografií do spisu však za daných skutkových okolností nemohlo stěžovatele jakkoliv zkrátit na jeho právech a tato vada řízení tak nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

IIIb. Nedostatečnost skutkových zjištění

[18] V návaznosti na předchozí bod je možno konstatovat, že stěžovatel se svým postupem o možnost procesní obrany nepřipravil zcela. V přestupkovém řízení nelze uplatňovat zásadu koncentrace a obviněný může uplatnit svou verzi událostí včetně důkazních návrhů i v rámci odvolacího řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009 č. j. 1 As 96/2008-115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS). V tomto případě žalovaný uvedenou právní doktrínu respektoval a s námitkami stěžovatele proti učiněným skutkovým zjištěním vznesenými v odvolání se ve svém rozhodnutí věcně vypořádal. Jeho závěry následně obstály před krajským soudem a ani Nejvyšší správní soud neshledává důvody pro změnu tohoto hodnocení.

[19] Nejvyšší správní soud především nespatřuje nic podezřelého v tom, že oba policisté shodně poukázali při výslechu na existenci plné středové čáry v místě přechodu pro chodce. Oba vycházeli ze své znalosti daného místa a jimi uváděná skutečnost se následně potvrdila jako objektivní fakt pořízenou fotografickou dokumentací. Nejde tedy o žádnou smyšlenku svědčící o tom, že by se na výpovědi předem dohodli.

[20] Nejvyšší správní soud nesdílí ani názor stěžovatele, že vzhledem ke vzdálenosti přechodu pro chodce od místa, kde policisté hlídkovali, měl městský úřad vykonat minimálně prohlídku na místě samém, případně rekonstrukci celé události, a že měl být k této otázce vyhotoven znalecký posudek. Z fotografií založených ve spise městského úřadu i z dalších fotografií, jimiž prováděl důkaz při ústním jednání krajský soud, je situace na místě dostatečně patrná. Při jejím hodnocení nelze než zopakovat, co již uvedl ve svém rozsudku krajský soud, tedy že silnice v úseku výhledu od stanoviště policistů až k přechodu pro chodce je rovná a přehledná, tudíž svědkové měli dobrý výhled, navíc jsou znali tamního dopravního značení.

[21] Krajský soud připustil rozpor ve výpovědi stěžovatele a svědků ohledně toho, zda se jednalo o kolonu a policisté zastavili dvě auta nebo jenom auto stěžovatele, pouze jej nepovažoval za tolik závažný, aby zpochybnil věrohodnost svědeckých výpovědí. Nejvyšší správní soud má dokonce za to, že se o skutečný rozpor ve výpovědích nejedná. Obviněný totiž nemůže být považován za objektivního svědka ve své vlastní věci. Předestírá pouze v řízení svou verzi událostí a tam, kde jeho tvrzení vylučuje spáchání deliktu kladeného mu za vinu, musí správní orgán dokazováním odstranit případné

pochybnosti. Tvrzení žalobce, že nejel v koloně, ale za osamoceným nákladním automobilem, a že policisté zastavili pouze jeho vozidlo, nikoliv ještě nějaké další, není z hlediska spáchání přestupku relevantní a nemuselo být tedy předmětem samostatného dokazování. Stěžovatel by je mohl „zúročit“ jedině tím, že by policistům jako svědkům kladl na toto téma při ústním jednání doplňující otázky. Pokud by se jejich odpovědi vzájemně lišily, představovalo by to skutečné rozpory ve výpovědích svědků. Jestliže ale oba svědci vypovídají o určité skutečnosti shodně, pouze se neshodují s verzí události obviněného, nelze to označit za rozpor ve výpovědích, jenž by mohl mít vliv na věrohodnost svědků.

[22] Na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že se stěžovatelovým tvrzením v kasační stížnosti, že *„nemohl na daném místě žádné nákladní vozidlo předjíždět, neboť neviděl do protisměru – v místě se vyskytuje táhlá zatačka“* (z fotodokumentace vyplývá, že jde o zatačku pravotočivou) zcela koresponduje pozorování svědka J. S., podle něhož stěžovatelovo vozidlo nejprve vyjelo do pravého odstavného pruhu a náhle rychle přešlo do levého jízdního pruhu, do protisměru a začalo předjíždět nákladní vozidlo přes přechod pro chodce. Právě krátké vyjetí do pravého odstavného pruhu je manévr, který umožňuje řidiči výhled do pravotočivé zatačky, zejména jde-li o zatačku mírnou a silnice dále pokračuje rovně, jako je tomu v daném místě. Tím samozřejmě Nejvyšší správní soud nikterak nerozporuje tvrzení stěžovatele, že *„takový manévr by byl velmi riskantní a stěžovatel neměl jediný důvod takto vědomě riskovat“*.

IIIc. Ostatní námitky

[23] Za pravdu nemohl dát Nejvyšší správní soud stěžovateli ani v tom, že krajský soud se měl věcně zabývat jeho tvrzením o nesprávném postupu městského úřadu při rozšíření obvinění z přestupku o přejetí plné čáry. Stěžovatel se sice dovolává judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž zdůvodnění žalobního bodu nelze zaměňovat s jeho existencí, avšak za uplatnění žalobního bodu rozhodně nelze považovat obecné tvrzení, že úřad *„porušil i další ustanovení správního řádu“* a že *„řízení ... neproběhlo v souladu s právními předpisy“*. Výsledkem stěžovatelem prosazované interpretace by bylo jen to, že užití podobných obecných floskulí v žalobách by se stalo zvykem motivovaným procesní opatrností a pod jejich všeobjímajícím pláštíkem by pak bylo možno žalobu rozšířit kdykoliv během řízení prakticky o jakékoliv podrobnější „zdůvodnění“. Ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. by se tím obsahově zcela vyprázdnilo.

[24] Pokud jde o to, že městský úřad nevyhověl žádosti stěžovatelova právního zástupce o postoupení věci jinému správnímu orgánu v místě stěžovatelova bydliště v okrese Praha-západ ani následnému návrhu, aby takový orgán alespoň dožádal o provedení výsledku stěžovatele a toto nevyhovění stěžovateli sdělil pouhým e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu, stěžovatel svou polemiku s krajským soudem omezil na tvrzení, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Krajský soud přitom podrobně zdůvodnil svůj náhled na věc. Ohledně postoupení věci uvedl, že městský úřad nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení, jestliže dospěl k závěru, že s ohledem na výsledky svědků-policistů bude hospodárnější, když věc projedná sám jako místně příslušný správní orgán. Jde o usnesení, které se pouze poznamená do spisu, a o němž se účastníci vhodným způsobem vyrozmí, proto dospěl krajský soud k závěru, že

i e-mailové sdělení představuje vhodný způsob vyrozumění. Ohledně navrženého provedení výsledku stěžovatele krajský soud uvedl, že správní orgán není zavázán zákonnou povinností vyslýchat obviněného z přestupku k věci, musí pouze projednat věc při ústním jednání a tak zajistit účastníkovi řízení právo se k věci vyjádřit. Těmto úvahám, i vzhledem k výše popsané roli obviněného v přestupkovém řízení, která je s rolí svědka neslučitelná, nemá Nejvyšší správní soud co vytknout.

[25] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu ani nebyly přiznány.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. října 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu